

ZABÁVAČ LOUIS UVÁDZA

Maddyland je
o 8 hodín napred.

Pyžamá sú super
na karate.

Nezízaj na
učiteľkine
fúzy!

Dunky v kostýme
veľkonočného zajačika

AKO SA

DOPRACOVÁŤ

K

DOKONALÝM

Ja

Čau!

RODIČOM

Mama a oco
sú takí trápni!

Zdriemnutie
na hodine

Mizerne hrajúci
Elliot

Edgar miluje
svoje kamene.

Pete Johnson

FRAGMENT

Ako sa dopracovať k dokonalým rodičom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Pete Johnson

Ako sa dopracovať k dokonalým rodičom – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

AKO SA
DOPRACOVAŤ
K
DOKONALÝM
RODIČOM

Pete Johnson: How to have totally awesome parents

Text copyright © Pete Johnson

Illustration copyright © Nikalas Catlow

By permission of Award Publications Ltd

Translation © Jana Vlašičová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

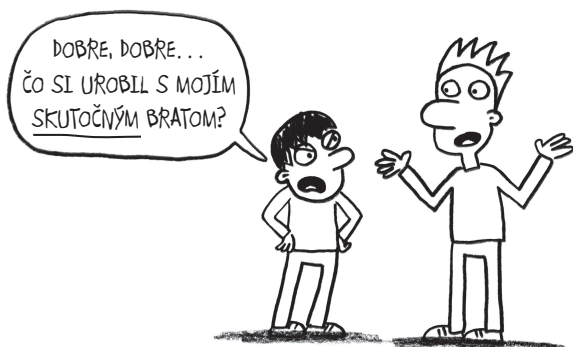
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2485-2

ISBN e-knihy 978-80-566-3060-0 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3061-7 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3059-4 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

AKO SA DOPRACOVÁŤ K DOKONAĽÝM RODIČOM

Pete Johnson

FRAGMENT

*Túto knihu venujem Valerie Christie –
skutočne inšpiratívnej knihovníčke,
ktorej podpora pre mňa veľa znamená.*

Prvá kapitola

Zdriemnutie

Utorok, 25. februára

16.30

Rád by som sa priznal.

Ja, Louis – plným menom zabávač Louis – som dnes približne o trištvrte na štyri povedal: „Pane, je mi to veľmi ľúto a rád by som rovno zostal po škole.“

Či sa hanbím? Určite, hoci vlastne nemám na výber. Ako vidíš, som v neuveriteľne zúfalej situácii. Nie, fakt... len si ma vypočuj.

Posledná hodina bola fyzika. Nuda! S pánom Duncanom (známym ako Dunky). Dvakrát nuda!

A tak som začal zaspávať. Chcel som, aby si moje oči len na chvíľočku oddýchli. Nanešťastie sa mi brada dotkla hrudníka...

Odborný termín pre to, čo sa udialo, je zdriemnutie. Keby ma Dunky bol nechal na pokoji, zobudil by som sa úplne svieži – a pripravený učiť sa. Namiesto toho mi sykol do ucha: „Na mojej hodine nemôžeš spať.“

„Keby ste nerozprávali tak nahlas, aj by som mohol,“ túžil som povedať. Vedel som však, že táto chvíľa si vyžaduje takt. Preto som sa mu pokúsil vysvetliť, že som si chcel len na chvíľočku zdriemnuť. Čosi také sa dnes teší veľkej obľube.

Nepočúval ma. Namiesto toho sarkasticky zadrel: „Som rád, že si sa k nám rozhodol znova pridať. Tvoja aktivita na hodinách je vždy výnimočným prínosom.“ Keď to počuli spolužiaci, skoro sa zadusili od smiechu (na hodinách totiž zvyčajne nepoviem ani slovo). „Stretneme sa po hodine, aby sme prebrali tvoj spánkový režim,“ dodal Dunky.

Neskôr, keď už všetci ostatní odišli, som – statočne a s úsmevom na tvári – pristúpil

k Dunkymu. Vstal zo stoličky. Je veľmi vysoký a neuveriteľne chudý, má dlhú vráskavú tvár, sivú bradu, ktorá pôsobí ako plesnivá, a tie najdrobnejšie oči, aké som kedy videl – akoby sa na teba pozerali dve hrozičky.

Musím ti však prezradiť ešte čosi. Musel som dostať Dunkyho na svoju stranu, pretože som od neho potreboval obrovskú láskavosť. Dalo by sa povedať, že to bola nesplniteľná úloha, a vlastne to tak naozaj bolo. Musel som sa však pokúsiť o nemožné.

Presne preto som sa – hneď po tom, ako mi oznámil, že zajtra ma čakajú dve hodiny po škole – začal rozplývať: „Ďakujem veľmi pekne, pán Duncan. Naozaj si to zaslúžim.“ Potom som vypustil slová, ktoré som ti už prezradil a nezvládnem ich zopakovať.

A skús hádať, čo na moju úžasnú ponuku Dunky povedal. Nič. Len stareckou rukou ukázal na lavicu pred sebou.

A odvtedy tu sedím a zaplňam riadky pred sebou – stránku za stránkou. Ani na chvíľu som sa nezastavil – teda, až kým sa na chvíľu neodpotácal preč.

POČKAŤ. Už sa vracia.

Viac informácií poskytnem čoskoro.

16.50

Hrdo som zanesol výsledok svojej práce Dunkymu. „Päť a pol strany,“ povedal som, „a vôbec som netrpel. Rád som tu s vami pobudol.“ Na text sa takmer nepozrel, ale chápem prečo. Ešte stále sa hneval, že som zaspal na jeho hodine, však? A ako človek, ktorý – tak ako on – verejne vystupuje, som tomu rozumel. Máš pocit, že si publikum nezaujal.

A tak som povedal: „Pán Duncan, rád by som vás ubezpečil, že vaša hodina nebola nudnejšia ako zvyčajne. Vlastne, chcel som povedať, že vôbec nebola nudná,“ dodal som rýchlo. „Bola fascinujúca. Najmä...“ snažil som sa spomenúť na čokoľvek, čo povedal, ale nedokázal som to, a tak som vyprskol: „Bolo tam toľko zaujímavostí, že nedokážem vybrať len jednu.“ Potom som sa naňho víťazoslávne usmial.

Dunky nepohol ani brvou. Keď poviem, že si ma premeriaval prázdny pohľadom, asi to bude najpresnejšie. Napriek tomu som si tohto suchárskeho učiteľa v pokrčenom sivom obleku, ktorý sa ukrýval v zákutiach našej školy ako nejaký zlovestný duch, potreboval získať.

Ale ako?

Zdalo sa, že nemám na výber. Musel som sa mu zdôveriť.

A tak som sa ho opýtal: „Pán učiteľ, chceli by ste vedieť, prečo som na vašej hodine zaspal?“

Žeby som v jeho drobných očkách zazrel iskierku záujmu? V každom prípade prikývol, hoci veľmi pomaly, akoby bol hračka na kľúčik, ktorá nutne potrebuje natiahnuť.

„Možno viete, že sa chcem stať zabávačom a že som sa nedávno na tri minúty objavil na jednej komerčnej televíznej stanici, kde som v šou kamošky Poppy rozprával vtipy. Možno ste ma dokonca aj videli,“ dodal som s nádejou v hlase.

„Nie,“ vyštekol.

„Ach, to nevadí. V každom prípade, po tomto vystúpení ma pozvali do vlogu. Viete, čo je vlog, však?“

„Nie,“ znova vyštekol.

„Nemusíte sa preto cítiť zle, stavím sa, že kopa ľudí v zrelšom veku to tiež netuší. Ide o videá, ktoré nakrúcajú tínedžeri a potom ich vešajú na internet.“ Trochu som pochyboval, či Dunky vôbec vie, čo je internet.

„V súčasnosti je najpopulárnejší vlog Noah a Lily. Sleduje ich takmer desať miliónov ľudí.

Len si to predstavte.“ Na chvíľu som stíchol, aby som to Dunkymu umožnil. „Takže si isto viete predstaviť, aký som bol nadšený, keď ma pozvali do svojej šou.“

Dunkyho som strácal, a tak som pridal plyn. „Pozvali ma, aby som pomohol deckám s problémami a zároveň ich pozabával. A či už veríte, alebo nie, stal sa z toho taký hit, že ma túto nedeľu pozvali znova. Minulú noc som od šťastia takmer nezaspal, preto som si na vašej hodine potreboval trochu zdriemnuť.“

Vlastne som klamal, pretože v noci som spal výborne, hoci nadšenie z blížiacej sa nedele je takmer neúnosné. Taký skrátka som – snažím sa ľudí rozosmievať a rozdávať dobrú náladu. „Takže, ako vidíte, moje zdriemnutie nemalo s vami absolútne nič spoločné, pane,“ povedal som. „Stavím sa, že vás to rozveselilo. Bol by som vám vďačný, keby ste mi urobili láskavosť.“

Dunkyho obočie takmer opustilo jeho čelo.

„Viete, dnes večer je rodičovské združenie a chystajú sa naň aj moji rodičia, aby si vypočuli vaše múdre slová. Samozrejme, že nechcem zasahovať do vašej slobody vyjadrovania, len by som bol veľmi šťastný, keby ste nespomenuli moje kratučké zdriemnutie na vašej hodine,

pretože takéto oznamy dokážu urobiť s myslou rodičov – najmä takých ľahko ovplyvniteľných, ako sú tí moji – hrozné veci. Mohli by vykonať niečo drastické – dokonca by mi mohli zakázať vystupovať vo vlogu Noaha a Lily.“

Určite aj Dunky chápal, akou úžasnou a fantastickou príležitosťou je môj návrat v tom vlogu.

„Na oplátku zostanem po škole toľkokrát, koľko budete chcieť. Okrem toho po škole zbieram odpadky.“

Učitelia predsa dokážu oceniť, keď čosi také urobíš, nie? „Povedzte, čo len chcete, a ja to urobím. A stále budem vašim dlžníkom.“ Tú vetu som počul v nejakom filme a tak veľmi sa mi páčila, že som ju veľmi pomaly zopakoval. „Budem... vašim... dlžníkom, pán Duncan.“

Dunky sa pomaly roztrasene postavil. (Pohybuje sa ako marioneta ľudskej veľkosti.)

„Samozrejme, teraz vám veľmi rád odnesiem tašku do auta,“ vychrlil som zo zúfalstva. Mal som príšerný pocit, že som Dunkyho nepresvedčil.

No potom sa na mňa usmial a zašepkal – on totiž nikdy nedvíha hlas: „Teším sa na tvojich rodičov.“

„Aj oni sa veľmi tešia,“ uškrnul som sa.

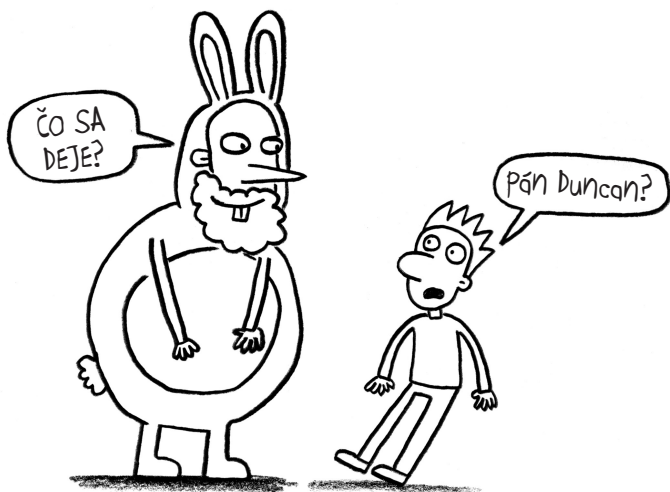
„Budem im mať čo porozprávať,“ povedal
Dunky vážne.

Odišiel úplne bez slova.

Nebol som si istý, ako to myslel.

Len som mal pocit, že to vyzeralo zle, však?

Veľmi zle.

2. kapitola

Rozosmievanie rodičov

17.10

Čo teraz?

a) Poviem našim, že rodičko posunuli na neskôr.

Žiaľ, naši – najmä mama – sú veľmi podozrievaví. A hoci je to šokujúce, nestačila by im informácia odo mňa. Chceli by vedieť, prečo rodičko posunuli, a mne nenapadá jediný dobrý dôvod.

b) Poviem, že sa dnes Dunky v triede objavil prezlečený za veľkonočného zajaca.

Poviem im, že sa škola snaží zamlčať skutočnosť, že pán Duncan sa zbláznil. Možno bude na rodičku rozprávať z cesty, a tak mám upozorniť rodičov, aby sa tvárili, že s ním súhlasia, a vyhli sa tak jeho ďalšiemu zvrúteniu. Možno mi to prejde. Alebo nie?

c) Lahnem si do postele, zatiahnem závesy a budem vydávať smrteľné stony.

Na predstieranie chorôb mám nesporný talent. Už som ho, žiaľ, využil toľkokrát, až pochybujem, že našich presvedčím, akokoľvek dokonalo to zahrám. Aj tak by šli na to rodičko bezo mňa.

d) Najprv porozprávam svoju verziu.

Vysvetlím našim, že som si na Dunkyho hodine trochu zdriemol, a budem sa pritom smiať. Potom im vysvetlím, že im to Dunky určite opíše tak, akoby som sa na niekoľko týždňov zasunul do spacáka.

Normálne by som túto možnosť nezvažoval, ale v súčasnosti sa naši zmenili – k lepšiemu.

Všetko sa to začalo, keď oco dostal pozvanie na pracovný pohovor (už celé mesiace bol bez

práce). Niekoľko večerov sa s mamou na ten pohovor pripravoval. Skrátka, oco na pohovore uspel a tú prácu mu ponúkli.

Odvtedy mu mama pomáhala s prípravou na jeho prvý pracovný deň. A ten nastal práve dnes. V tomto období sa zbavili všetkých svojich zlozvykov.

Ani raz sa ma neopýtali na domáce úlohy, ani na školu. Dnešné rodičovské združenie ani len nespomenuli.

Po celý čas mali až neuveriteľne dobrú náladu.

A tak prichádzalo do úvahy, že by som im predsa len mohol povedať o svojom malom zdriemnutí, alebo nie? Možno ich ocov prvý deň tak pohltí, že na to ani nezareagujú.

Alebo sa vrátia k svojim zlozvykom?

Jediný človek, ktorý by vedel, čo mám robiť, bola Maddy.

Maddy je moja agentka a frajerka – akurát som ju už celé tri týždne a tri dni nevidel. Nerozišli sme sa. Stalo sa niečo horšie. Vlastne nie. Nič by nebolo horšie ako rozchod s Maddy. Aj tak je to dosť zlé.

Maddy sa s rodičmi presťahovala do Ameriky. Do Kalifornie, aby som bol presný. Do mesta Burlingame v Kalifornii, aby som bol ešte presnejší.

Tvárim sa, že je mega kúl mať frajerku/agentku, ktorá býva hneď vedľa Hollywoodu. Maddy dokonca dala vyrobiť luxusné vizitky, ktoré s nadšením rozdávam.

V skutočnosti však ťažko znášam, že je odo mňa tak ďaleko, a dal by som všetko, čo mám, len aby znova bývala o tri ulice ďalej. Najmä kvôli tomu, že medzi Maddylandom a mnou je osemhodinový rozdiel.

Takže Maddy práve prišla do školy, a kým sa z nej vráti domov, je už u nás večer a ja musím na noc odovzdať mobil našim.

Je to beznádejné!

Teda až na skutočnosť, že rodičia Maddy podpísali dokument, ktorý je takmer právne záväzný, takže môže prísť domov na každé sviatky a prázdniny.

A kedykoľvek nechám Maddy odkaz, aby mi zavolala, vždy to aj urobí. A fakt rýchlo.

Uvidíš...

17.40

Vravel som.

Maddy mi práve volala – z dievčenského záchoda.

Spýtala sa: „Louis, je normálne, že vaši to rodičko vôbec nespomenuli?“

„Je to veľmi nezvyčajné.“

„A nemyslíš si, že na to úplne zabudli?“

Srdce mi poskočilo. „To by bolo riešenie, čo?“

„Tak prečo im nenavrhneš, aby ste šli na večeru do reštaurácie a oslávili ocovu novú prácu?“ pokračovala.

„Výborný nápad, musím odpútať ich pozornosť... ale čo ak si dátum rodička pamätajú? Mám im povedať, že som si na hodine zdriemol, skôr ako sa stretnú s Dunkym?“

„Nie. Napokon, Dunky im to možno ani nepovie. Nevieš to naisto. Lepšie bude, keď budeš vašich udržiavať v dobrej nálade. Potom im ju nepokazí žiadny učiteľ – ani Dunky. Nebude to však ľahké.“

„To určite nie.“

Zrazu som počul v pozadí americké hlasy a Maddy už len dodala: „Na svete je málo ľudí, ktorí to dokážu, Louis. Ale ty si jeden z nich.“

18.15

Oco sa vrátil z práce celý vysmiaty. Má vlastnú kanceláriu, hoci pracuje len na čiastočný úväzok.

„Ahoj, oci, už si späť!“ zvolal som.

Oco si so mnou zrazu tleskol.

„Vieš, čo by sme mali urobiť? Mali by sme ísť von a osláviť tvoju novú prácu,“ navrhol som.

„No, počul som dobré odporúčania na jednu novú reštauráciu...“ oco stíchol. „Ale Elliot je na prespávačke u kamoša.“ (Elliot je môj brat – škriatok.)

„Výborne,“ zvolal som nadšene, „aspoň sa nemusíme pozeráť, ako sa štope jedlom. Zavolaj tam, kým nemajú plno!“

Oco už vytácal číslo reštaurácie, keď sa zjavila mama. Žiarivo sa na ňu usmial. „Myslím, že by sme si zaslúžili večeru v reštaurácii.“

„Skvelé... ale nemá dnes Louis rodičko?“ skúmavo na mňa pozrela.

Úplne neprítomne som pokrčil plecami. „Neviem... možno... nemyslím si.“

„Určite áno,“ povedala mama.

Oco prestal vytáčať číslo, potom sa otriasol, ako keď sa niekto práve zobudí. „Vieš, že som na to úplne zabudol?“

„Na chvíľu aj ja,“ pripustila mama.

„Tak pokračujte v tom zabúdaní,“ zvolal som, „iba vám to pokazí náladu a vy si fakt zaslúžite príjemný večer.“

Vieš, že oco na moment fakt zaváhal? Pozrel sa na mamu. „Asi by sme nemohli toto, ale fakt len toto jedno vypustiť, čo?“

Mama veľmi smutne pokrútila hlavou.

„Pozrite,“ zvolal som, „jednou vetou vám zhrniem, čo o mne budú učitelia hovoriť. Povedia, že som veľký ignorant. Tak, už ste to počuli. Ocko, prosím, pokračuj v telefonovaní, umieram od hladu.“

Mama sa pozrela priamo na mňa. „Akosi veľmi sa snažíš, aby sme tam nešli.“

„To len preto, že myslím na vás. A nechcem, aby ste dnes večer strávili na tých najtvrdších stoličkách, aké kedy ľudstvo zažilo, v príšerných stiesnených triedach páchnucich zatuchlinou...“

„Ach, Louis, tvoja trieda taká vôbec nie je,“ prerušila ma mama so smiechom. „A nemôžeš vedieť, možno tvoji učitelia prekvapia.“

„A tú večeru si užijeme inokedy,“ dodal oco.

Potom s mamou odišli do kuchyne. Ešte stále mali neuveriteľne uvoľnenú náladu.

Musel som sa postarať, aby si ju zachovali.

19.15

V škole sa už zhromaždili zástupy rodičov a ich nešťastných ratolestí a postávali na vylešte-

ných chodbách. Prvou učiteľkou na zozname bola pani učiteľka Hareová, moja triedna.

„Chcem vás varovať,“ šepol som, „aby ste sa nesústredili na luxusné fúziky pani Hareovej. Určite by s nimi vyhrala nejakú cenu.“

Oco potlačil smiech. Celú cestu som ich rozosmieval.

Pani Hareová, známa ako Haraburda, otvorila vo svojej nore všetky okná, takže tam bolo ako v chladničke. Sedela pred tabuľou, fúziky jej jemne povievali vo vetre. Bola to nízka, buclatá žena, na krku mala náhrdelník, ktorý vyzeral, že by ho mohla použiť na otváranie fľašiek. Veľmi sa snažila zachovať si pozitívny pohľad na každého – áno, dokonca aj na mňa.

„Dobre, takže... Louis,“ začala. „Louis je... je...“ Vážne sa snažila nájsť niečo pozitívne, čo by mohla o mne povedať. „Louis je...“ zapišťala zúfalo.

„Jednoducho génus,“ napovedal som jej.

Haraburda sa nervózne zasmiala. „Špecifický charakter ti rozhodne nemožno uprieť.“ Potom sa obrátila na mojich rodičov. „Obávam sa, že Louis je celkom komunikatívny.“

PREKLAD: V jednom kuse rozprávam.

„A niektoré predmety mu nejdú až tak dobre.“

PREKLAD: Vo všetkých predmetoch som najhorší v triede.

„A kvalita jeho domácich úloh kolíše.“

PREKLAD: Domáce úlohy si nerobím.

„Takže by som bola rada, keby sa Louis mohol,“ pokračovala, „zamerať na svoje rozvíjajúce sa silné stránky.“

„Aha, a to sú aké?“ spýtala sa nadšene mama a aj s ocom sa naklonili k učiteľke.

„To sú...“ pani učiteľka Hareová sa na dlho zamyslela. „Vlastne sa zatiaľ žiadne neobjavili, ale som si istá, že sa tak stane, keď Louis prevezme viac zodpovednosti za vlastné štúdium.“

PREKLAD: Keď Louis konečne začne niečo robiť.

Potom odrapkala čosi o hodnotení a o tom, koľko toho musím splniť a kedy to už nespĺňam – to zrejme nepochopila ani mama –, a náš čas vypršal.

„Dobre, že mám všetky tie rozvíjajúce sa silné stránky,“ skonštatoval som, „aj keď nikto vlastne nevie, ktoré to sú.“

Oco sa takmer nebadane zachichotal.

Zatiaľ sme sa stretli len s jednou učiteľkou. A to s tou najmilšou! A našim už upadala ná-

lada. Nebola s nimi žiadna zábava. Ako asi budú vyzerat' po stretnutí s ďalším učiteľom zo zoznamu?

Čakal nás Dunky.

„Tak,“ navrhol som. „Môžeme ísť za chlapíkom s tvárou ako hnijúci zemiak, ktorý čoskoro oslávi sto rokov, alebo si dať zadarmo veľkú osviežujúcu šálku kávy... Myslím, že je to jasné.“

„Poďme, nech to máme za sebou,“ zavelila mama.

Aj ona však cúvla, keď nazrela do Dunkyho triedy. Okrem jedného tlmeného svetla bola ponorená do úplnej tmy. Dunkyho sediaceho úplne potichu za stolom ste si museli domyslieť.

„Skôr než vojdeme, nemohli by sme sa pochytať za ruky?“ zašepkal som.

Oco sa zasmial tak nahlas, až ho mama musela tíšiť, ale dokonca aj jej sa začali od smiechu triasť plecia. Znova som ich rozveselil – aspoň nateraz.

Mama zaklopala a potom potichu povedala: „Tak, poďme všetci a správajte sa slušne.“

„A bacha na netopiere,“ zašepkal som.

Oco sa znova zachichotal.

Dunky tam sedel vo svojom najlepšom tmavom obleku a vyzeral, akoby robil konkurz